

[Poul Møller.]

forudsætning for, at folketinget skulle kunne løse en sådan opgave, må jo være, at tinget er i besiddelse af de beregninger, vurderinger og skøn over statens og samfundets stilling, der ligger til grund for regeringens lovforslag, finanslovsforslaget og skatteforslagene. Uden et sådant skøn kommer tinget til at famle i blinde, og det forlanger regeringen altså at vi skal gøre i år, som vi måtte gøre det i fjor. Vi skal atter udtale vor mening om udskrivningens størrelse, om statens udgifter i det kommende finansår, uden at regeringen blot antydningssvis forelægger sit skøn over den forventede økonomiske udvikling. Den højtærede finansministers tale var i denne henseende aldeles indholdsløs, og jeg vil gerne gøre det klart, at på et så mangelfuldt grundlag kan det konservative folkeparti ikke påtage sig noget medansvar for udskrivningens størrelse i det kommende skatteår.

Det er i øvrigt helt urimelige arbejdsvilkår at byde tinget at udskyde offentliggørelsen af årsoversigten, til både finanslov og skattelove er praktisk talt færdigbehandlet. Det siges, at årsoversigten vil foreligge en gang i næste uge, d. v. s. omkring 8-10 dage inden det nye finansårs begyndelse. Man kan ikke rette bebrejdelse mod folketinget, hvis det kommer til at tage fejl, hvis det ikke tilstrækkelig omhyggeligt sætter sig ind i de forhold, som er omtalt i årsoversigten, når det 3-4 dage efter at have fået den forelagt skal gennemføre en lovgivning om beskatning og statsudgifter for det kommende finansår.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at skal det være skik og brug, at årsoversigten kommer så sent, ville det måske være rigtigere at spare udgivelsen af den, for så er den til liden nytte og tjener ikke til en samordning af landets økonomi.

Jeg konstaterer i øvrigt, at selv på de områder, hvor folketinget modtager skøn og vejledning af regeringen, er vi meget mådeligt orienteret. I fjor indførte vi efter en række forhandlinger i skatteudvalget en ny udskrivningsskala til afløsning af en række sideordnede ældre udskrivningsskalaer, der omfattede både tillægsindkomstskat, værneskat, fælleskommunal udligningsskat og den almindelige statsindkomstskat. Efter de op-

lysninger, vi dengang fik af den højtærede finansminister, var der ved udarbejdelsen sigtet mod praktisk talt balance mellem summen af de gamle udskrivningsskalaer og den nye fællesskala. Finansministeren oplyste over for udvalget, at der ikke ville blive tale om nævneværdige udsving inden for den direkte skatteudskrivning til staten, hvad enten vi fortsatte med det gamle system eller gik over til den nye skala. Forleden kunne finansministeren imidlertid ved fremsættelsen af tillægsbevillingslovsforslaget oplyse tinget om, at indkomstbeskatningen på grundlag af den udskrivningslov, vi vedtog i fjor, har indbragt 223 mill. kr. mere end budgetteret. Dette skyldes ikke blot stigende indkomster, for hertil var der naturligvis delvis og vel for størstedelens vedkommende taget hensyn ved det skøn, der blev lagt til grund ved finanslovsforslaget udarbejdelse. Årsagen er først og fremmest at finde i den i fjor gennemførte fælles udskrivningsskala. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at folketinget i fjor modtog misvisende oplysninger og handlede på grundlag af misvisende oplysninger om den nye skalas mulighed for indkomster til staten.

Naturligvis kan ethvert skøn indeholde fejkilder, men i dette tilfælde er der skønnet så forkert, at det må give tinget en stor usikkerhed over for det talmateriale, der forelægges skatteudvalget. Jeg tror ikke, finansministeren med vilje har skønnet forkert for derved at sikre sig et større overskud på statens driftsregnskab, end han måske ellers kunne opnå, men når det er sket uforvarende, og når regeringen således uforvarende har skaffet sig 223 mill. kr. mere i indkomstskat, end den ventede, tjener det ikke regeringen til nogen ære og viser, hvor mangelfuldt regeringens skøn er i disse sager.

Det er i øvrigt efter denne indkomstforøgelse på 223 mill. kr. en anelig stigning i statens skatteindtægter, der har fundet sted under den siddende regering. Så vidt jeg kan skønne efter tillægsbevillingslovsforslagets fremsættelse, er de samlede skatteindtægter på finanslovens § 1 steget fra i finansåret 1953-54 at udgøre omkring 4 000 mill. kr. til nu at udgøre 4 800 mill. kr., altså en øget udskrivning på 800 mill. kr.